

466. Az isteni Jegyes megajándékozza a lélek-menyasszonyt az Ő szeretetével, és arra tanítja, hogy úgy szeresse Őt, amint Isten szereti őt
(Keresztes Szent János: *A szellemi páros ének*, XXXVIII. versszak)

Imádkozzuk a 130. számú éneket:

*Szerelmes, édes Jézusom, imádlak Tégedet,
Mert lettél lelki orvosom, adván szent testedet!
Szívem szívednek ajánlom, lelkemet Néked kínálom,
Légy őrző paizsom, légy őrző paizsom!*

Folytassuk Keresztes Szent János: *A szellemi páros ének* című költeménye XXXVIII. versszakának tanulmányozását.

I. A szent egyháztanító a XXXVIII. versszakhoz ezt a bevezető megjegyzést adja:

Az előző két versszakban a lélek-menyasszony megénekelte azokat a kincseket, amelyeket isteni Jegyesétől fog majd kapni az örök boldogságban. Azt tudniillik, hogy isteni Jegyese őt valóban át fogja alakítani, éspedig a teremtett és nem teremtett tudásának szépségében. És hogy ott, a mennyei boldogságban Isten átalakítja, és az emberi természet, illetve az isteni Ige egyesülésének szépségében lesz ez az átalakulás azt jelenti: a lélek megismeri Istent úgy szemtől-szembe, vagyis előlről, mint hátulról megismeri Istent. Most pedig ebben a XXXVIII. versszakban a lélek-menyasszony két dolgot mond:

Az egyik az, hogy **mi módon fogja ő megízlelni** azoknak az isteni zafír drágaköveknek, illetve az ízletes **gránátalmáknak isteni mustját**.

A második pedig az, hogy az isteni Jegyes **az Ő kis választottja elé tárja azt az örök dicsőséget**, amelyben az Ő predestinációja, vagyis **előre tudása alapján** fogja őt részesíteni.

Meg kell azonban itt jegyeznünk – bár a lélek ezeket a kincseket egyenként sorolja fel – azok tulajdonképpen mind egységesen foglaltatnak benne a lélek lényegi örök boldogságában.

Ezért a lélek-menyasszony a XXXVIII. versszakban ezt mondja:

*És ott feltárod majd előttem.
Mit lelkem úgy kívánt,
És meg fogd legottan adni,
Azt, ó én életem,
Miben egy más napon már részesítél*

I. Hogyan magyarázza Keresztes Szent János ezt a XXXVIII. versszakot?

A **cél**, amelyik miatt a lélek-menyasszony óhajtott belépni azokba a lelki barlangokba, Isten szeretetének a mélységeibe, az volt, **hogy elérje az Isten iránti szeretetnek azt a tökéletes fokát**, amelyre ő mindig törekedett. Azt tudniillik, hogy Istent ugyanolyan tisztán és tökéletesen szeresse, **amiként Isten szereti őt**. Így teljesen **viszonozza** az ő isteni Jegyesének a szeretetét.

A lélek-menyasszony tehát azt mondja isteni Jegyesének az **1-2. verssorban**:

*És ott feltárod majd előttem,
Mit lelkem úgy kívánt*

És ott majd, tudniillik isteni Jegyese megmutatja neki azt, amire mindig törekedett, minden tettében és gyakorlatában; vagyis megmutatja neki, miképpen kell szeretnie isteni Jegyesét, hogy oly tökéletesen szeresse, mint ahogyan az isteni Jegyes szereti őt, a lélekmenyasszonyt.

Másodszor pedig azt mondja: **meg fogja neki ott adni azt a lényegi örök dicsőséget, amelyre őt öröktől fogva predestinálta**, vagyis meghívta.

Amit a lélek annyira kíván, az nem egyéb, mint az, **hogy az ő szeretete egyenlő legyen Isten szeretetével!** Ez az, amit ő úgy természetes, mint természetfölötti módon mindig óhajt. **A szerető lélek ugyanis nem tud megnyugodni, ha nem érzi, hogy annyira szeret ő is, amennyire őt szeretik.** Mivel pedig a lélekmenyasszony látja, hogy azzal az Istenhez való hasonulással, amely ebben a földi életben elérhető, bármennyire végtelen legyen is a szeretete, nem mérkőzhetik tökéletesség dolgában azzal a szeretettel, amellyel Isten szereti őt. Ezért **óhajtja az örök élettel járó Istenhez való hasonulást**, amelyben azután képes lesz ugyanolyan mértékben szeretni, mint maga Isten szereti őt. Mert bár azon a magas tökéletességi fokon, amelyre már idelent eljutott, az akarata tényleg egyesülve van, de mégsem képes olyan minőségű és erejű szeretetre, amilyen majd az örök dicsőségnek amaz erős egyesülésében fog benne lobogni; mert amint Szent Pál mondja: *ott a lélek úgy fog ismerni, amint őt ismeri Isten* (1 Kor 13, 12). **S ugyancsak úgy fogja Istent szeretni, amint Isten szereti őt.** Mert amiként akkor a mennyországban az ő értelme Isten értelme lesz, úgy lesz az ő akarata a mennyországban Isten akarata, s az ő szeretete Isten szeretete. Mert bár a lélek ott a mennyországban nem veszíti el akaratát, az olyan erősen egyesül Isten akaratának azzal az erősségével, amellyel Isten őt szereti, hogy éppoly erősen és tökéletesen szereti Istent, mint amilyen szeretetben részesül Isten részéről, úgyhogy a lélekmenyasszony Istent magának Istennek akaratával és erejével szeretheti, mert hiszen egyesülve van magának annak a szeretetnek erejével, amellyel őt Isten szereti. **Ez az erő a Szentlélekben van, Akihez a lélek ott hozzá van hasonulva.** Mivel ugyanis a lélek Istent éppen ezen szeretet erősítésére kapja, a Szentlélek a dicsőségben való átalakulás révén pótolja benne azt, ami belőle hiányzik. Ez bizonyos tekintetben így van ennek a lelki házasságnak tökéletes átalakulásában is, amelyet a lélek már ezen élet folyamán elér. Ebben is teljesen a kegyelem ruhájába lévén öltözve, majdnem annyira szeret a Szentlélek által, Akit ezen lelki átalakulásban már megkapott.

Jegyezzük meg: a lélekmenyasszony nem azt mondja, hogy ott szeretetét az isteni Jegyesének fogja adni, habár tényleg odaadja Neki. Itt azonban nem erről van szó, hanem arról, hogy Isten fogja őt szeretni, hanem a lélekmenyasszony azt mondja: ott a mennyi boldogságban, majd isteni Jegyese megmutatja neki, miként kell Istent szeretnie azzal a tökéletességgel, amelyre törekszik. **Isteni Jegyese ugyanis megajándékozta őt szeretetével, s ezáltal tanítja meg arra, hogy ő is szeresse Őt**, amint Ő is szereti kicsiny választott menyasszonyát. Ott, a mennyországban Isten nemcsak arra tanítja meg a lelket, hogy szeresse **tisztán, szabadon és érdek nélkül**, úgy, amint Isten szeret bennünket, hanem azáltal, hogy az Ő isteni szeretetével változtatja át, arra **képesíti, hogy ugyanolyan erősen szeresse isteni Urát, mint ahogyan Ő szeret minket**, embereket. Isten tehát **megadja neki az Ő saját szeretetének az erejét**, hogy az ember azzal szerethesse isteni Urát. Úgy tesz vele, mintha csak kezébe adná az eszközt, mintha megmagyarázná neki, hogy miként kell azt használnia, s azután vele együtt végezné a munkát. Ezt jelenti azt, hogy megmutatja neki, miképpen kell szeretni, és megadni neki hozzá a képességet. Amíg ezt a lélekmenyasszony el nem éri, addig nem elégedett, sőt, még

a másvilágon sem volna az, ha (mint Aquinói Szent Tamás mondja *A Boldogságról* című művében) nem érezné, hogy annyira szereti Istent, amennyire Isten őt, kicsiny teremtményét szereti. Mint mondtuk, ebben a lelki házasságban – amelyről itt szó van – **a szeretet ugyan még nincs azon a fokon, amelyen az örök dicsőségben lesz, azonban azért mégis méltó utánezata** és képe amannak az isteni boldogságnak, szeretetnek. Annyira tökéletes már idelent a földi életben, hogy **ezt kimondani egyáltalán nem lehet.**

A 3. 4. és 5. verssor így hangzik:

*És meg fogod legottan adni,
Azt, ó én életem,
Miben egy más napon már részesítél.*

Keresztes Szent János ezt a három verssort így magyarázza:

Az, amit az isteni Jegyes a lélek-menyasszonynak itt, legottan, vagyis azonnal meg fog adni, a lényegi örök dicsőség, amely abban nyilvánul meg, hogy a lélek-menyasszony meglátja Isten lényegét.

Mielőtt tovább mennénk, meg kell itt oldanunk egy kétséget; azt tudniillik, hogyha a lényegi dicsőség az, hogy Istent látjuk, nem pedig az, hogy Őt szeretjük, miért mondja akkor a lélek – és pedig a versszak elején, hogy ő ezt a szeretetet óhajtja. **Miért kéri a lényegi dicsőséget, mint valami másodrendű dolgot,** amelyet nem tart olyan fontosnak, csak a versszak végén? Ennek két oka van:

a) Az egyik oka az, hogy **mindennek a végcélja a szeretet,** ez pedig **az akaratban székel, amelynek tulajdonsága adni, nem pedig kapni.** Ellenben **az értelemnek, amely a lényegi dicsőségnek a székhelye, tulajdonsága kapni és nem adni.** Mivel tehát a lélek itt ebben az imaszakaszban **meg van részegülve az isteni szeretettől,** nem jut eszébe az örök boldogság, amelyet Istentől kapni fog, hanem csak arra gondol, hogy **ő akarja magát teljesen Istennek odaadni** igazi, tiszta szeretettel, nem törődve azzal, hogy van-e neki abból haszna, vagy sem.

b) A második ok, hogy miért kéri a lélek-menyasszony Istentől a lényegi dicsőséget, az az, hogy az előbb említett első kérés már magában foglalja a másodikat. Ez utóbbi tulajdonképpen már benne foglaltatik a megelőző versszakokban, mert hiszen **lehetetlen eljutni Isten tökéletes szeretetére Isten tökéletes látása nélkül.** Ezen kétséget tehát az első ok is teljesen megoldja; mert hiszen **a lélek szeretetével fizeti vissza Istennek azt, amivel Neki tartozik, ellenben értelmével csupán csak ő kap Istentől,** és nem ad Istennek semmit.

Hogy azonban megadjuk ennek a XXXVIII. versszaknak a magyarázatát, lássuk már most, hogy vajon melyik az a „más nap”, amelyről itt szó van? Mint mondta: *Egy más napon már részesítél.* És kérdezhetjük joggal: micsoda az, amiben Ő, Isten azon a „más napon” részesített, s amit tőle az örök dicsőség tartamára kér. **Azon a „más napon” érti a lélek Isten örökkévalóságát,** s így nevezi, mert „más”, mint ez a mulandó nap. Ezen az örökkévalósági napon predestinálta, vagyis **előre meghívta Isten a lélek-menyasszonyt az örök dicsőségre,** és meghatározta, hogy milyen fokú dicsőségben fogja őt részesíteni a mennyben. Tette pedig Isten ezt szabadon, öröktől fogva, még mielőtt megteremtette volna az embert. És ez az örök dicsőség már oly módon tulajdona a lélek-menyasszonynak, hogy semmiféle eset vagy körülmény, legyen az akár magas, akár alacsonyrendű, nem képes őt attól örökre megfosztani. **Amire Isten őt öröktől fogva predestinálta, vagyis meghívta, azt a lélek-menyasszony el is fogja nyerni, és örökre fogja bírni!** Ez az, amit Isten azon a más napon, tehát az örökkévalóság napján adott neki, és amit most már nyíltan óhajt bírni a mennyországban. És vajon mi az, amit ott adott neki?

„Szem nem látta, fül nem hallotta, soha ember szívébe föl nem hatolt” (1 Kor 2, 9), mondja Pál apostol. És Izajás próféta is mondja: *Szem nem látta, Uram, a Tieden kívül azt, amit készítetted* (Iz 64, 3). Mivel tehát ezt az ajándékot nem lehet néven nevezni, ezért mondja a lélek-menyasszony egyszerűen csak úgy: „azt”. **Ez nem egyéb, mint Isten látása**, de hogy mi az Isten látása a lélekre nézve, arra nincs más szó, mint csupán az, hogy : „az”. Nem tudja az ember kidagolni.

Hogy azonban mégis mondjunk valamit róla, említsük meg azt, amit Szent János a *Jelenések könyvében* leír, maga Krisztus Urunk mondott róla hét ízben különböző szavakkal, kifejezésekkel és hasonlatokkal tanítást. Egy szóval és egyszerűen is azt nem lehet kifejezni, és még így is sok marad róla a mondanivaló.

1. Azt mondja tehát ott a *Jelenések könyvében* Krisztus Urunk: ***A győztesnek enni adok az élet fájáról, amely az én Istenem paradicsomában van*** (Jel 2, 7).

2. Mivel azonban ez a kifejezés azt nem magyarázza meg jól, mindjárt utána egy másikat használ: *Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!* (Jel 2, 10).

3. A fogalom még ezáltal sem lesz világossá, és ezért hozzáteszi a következőt, magával víve még az eddigieknél is homályosabb kifejezést, amely azonban azt mégis jobban megvilágítja: *A győztesnek elrejtett mannát adok, és egy fehér követ, és a kövön új név lesz írva, amelyet senki sem ismer, hanem csak az, aki átveszi* (Jel 2, 17).

4. Természetesen még ez sem képes megértetni a szóban forgó dolog mibenlétét, és Isten Fia mindjárt ezután a következő hatalmas és örvendező kifejezést használja: *És aki győztes lesz, és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, hatalmat adok annak a pogányok felett, és vasvesszővel fogja őket kormányozni, és mint a cserépedény összetöretnek, amint én is vettem Atyámtól, és neki adom a hajnalcsillagot* (Jel 2, 26-28).

5. De az Úr még ezzel sem elégszik meg, hanem hogy megmagyarázza azt a bizonyos dolgot, hozzáteszi: *Aki győzni fog, fehér ruhába lesz öltöztetve, és nem törölöm ki nevét az élet könyvéből, és megvallom nevét Atyám előtt* (Jel 3, 5).

6. Mivel azonban az eddig mondottak még mindig nem elégségesek a dolgok megértésére, a további megvilágítás céljából csakhamar újabb és újabb kifejezéseket használ, amelyekben kimondhatatlan fenség és nagyság rejlik. Azt mondja: *Aki győzni fog, azt oszlopnak teszem az én Istenem templomában, én többé onnét ki nem megy. Ráírom az én Istenem nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek nevét, amely a mennyből száll alá Istenemtől, és ráírom az én új nevemet* (Jel 3, 12).

7. Végül is a hetedik helyen a további magyarázat céljából ezt mondja: *Aki győztes lesz, együtt fog ülni velem az én királyi székemben, amint én is győzelmet nyertem, és Atyámmal az Ő királyi székébe ültem. Akinek füle van, hallja meg!* (Jel 3, 21-22).

Mindezek Isten Fiának szavai, amelyekkel azt, tudniillik „azt” a bizonyos dolgot igyekszik megmagyarázni, amelyről az előzőekben volt szó. Ezek mind tökéletesen illenek reá, de azért nem magyarázzák meg, mert **a végtelen dolgoknak az a sajátságuk, hogy a legkiválóbb, legválogatottabb, legfenségesebb és legjobb kifejezések illenek ugyan rájuk, de ezek sem külön-külön, sem pedig együttesen nem képesek őket megmagyarázni.**

Most még nézzük meg, mit mond Dávid király arról a bizonyos „az”-ról. A versben ugyanis így mondta a lélek-menyasszony: - *Meg fogod legottan adni azt, miben egy más napon már részesítettél* - Dávid a zsoltárban így szól: *Mily nagy, Uram, a te édességed sokasága, amelyeket a téged félőknek tartogatsz* (Zsolt 30, 20). Másutt pedig a gyönyörűségének patakját nevezi „azt”elnevezéssel, mondván: *Gyönyörűséged patakjából itatod őket* (Zsolt 35, 9). Mivel pedig Dávid is érzi, hogy ez a név nem fedi (ezt) a fogalmat, másutt Isten édességének és áldásainak megelőzésére mondja azt (vö. Zsolt 20, 4).

Befejezésül tehát meg kell állapítanunk, hogy egyetlen egy szó sem fejezi ki pontosan azt a fogalmat, amelyet a lélek-menyasszony így jelzett: „azt”. Tudniillik azt a boldogságot, amelyet Isten öröktől fogva rendelt a lélek-menyasszony számára. Ezt a versszakaszt tehát úgy magyarázzuk meg:

„Azt, amit nekem adtál ó isteni Jegyesem, vagyis az a végtelen dicsőség, amelyet örökkévalóságod napján, midőn jónak láttad elhatározni megteremtésemet, számomra rendeltél, add meg nekem azt azonnal az én eljegyzésem, az én esküvőm alkalmával, az én szívem boldogsága napján, amidőn majd kiszabadítasz a test börtönéből, bevezetsz a Te mennyei menyegzős lakásod magas barlangjaiba, és dicsőségesen magadhoz teszel hasonlónak, úgyhogy együtt isszuk ott az édes gránátalmák mustját.”

III. Most egy kicsit csendesedjünk el, és gondolkozzunk el a XXXVIII. versszak tanításáról!

Ismétlésül újra felolvasom:

*És ott feltárod majd előttem.
Mit lelkem úgy kívánt,
És meg fogd legottan adni,
Azt, ó én életem,
Miben egy más napon már részesítél.*

IV. Keresztes Szent János segít nekünk bekukucskálni a mennyországba!

Olyan jó, hogy ő a misztikának nemcsak tudósa, hanem belsőleg megtapasztalva ismerője is Isten titokzatos cselekedetének, amellyel a lelkét menyasszonyának választja, hitvesének akarja, és bevezeti abba a menyegzős házba, ahol majd örökre együtt lehet isteni Urával.

A földi életben is, ha egy vőlegény az ő menyasszonyának házat készített, de azt a menyasszony még nem látta, mert az ifjú férj meglepetésként majd csak a házasságkötés után akarja odavinni ifjú asszonyát, akkor a menyasszony a házasság előtt már nagyon kívánczik megismerni azt a helyet, ahol majd együtt tölthetik az életüket, mint férj és feleség.

Az isteni Jegyes is csodálatos hajlékot készít választott menyasszonyának. A lélek-menyasszony ugyan még nincs ott abban a mennyei hajlékban, de isteni Urától már értesült arról, hogy mi is vár rá abban az örök hajlékban. **Isten azt nyilatkoztatja ki, amit emberi szóval nem lehet kimondani, de a szerető szív ráérez.** Azt kapja meg ismeret gyanánt a lélek-menyasszony, amivel isteni Ura őt boldogítani akarja. Mivel az embernek két nagy szellemi képessége van: az ismeret és az akarat, azért Isten az örök boldogságban is ezt a két lelki képességünket fogja betölteni ezzel a tudással, ezzel az Istenhez való hasonulással, amely nem más, mint az örök élet.

Isten az örökkévalóságban öröktől fogva örökké létezik; öröktől fogva örökké ismer, és öröktől fogva örökké szeret! Választottját – akit azért teremtett, hogy ebben az örök isteni életben részesíthesse – **ebbe az isteni életbe fogja bevezetni.** Az ember a maga erejével nem képes oda eljutni, Isten az, Aki bevezeti oda. Az ember a maga erejével nem képes örökké létezni, nem képes olyan mértékben ismerni és szeretni, mint ahogyan Isten ismer és szeret. Mivel az Istennek átadott lélek, a lélek-menyasszony **már visszavonhatatlanul odaadta életét**

isteni Urának, akaratában már egyesülve van Isten akaratával. A két akarat, vagy más szóval **a két szeretet egybecsendül, elválaszthatatlanul** egymásban vannak, vagyis a lélek-menyasszony a mennyei boldogságban már úgy tudja Istent szeretni, mint ahogyan Isten szereti őt, kicsiny választottját. Az ember a maga erejéből erre képtelen, de Isten képesíti őt erre. **Értelmének gondolatai Istenre irányulnak, Isten gondolatainak részese lesz.** Az ő teremtményi akarata is belesimul Isten akaratába.

Mit akar Isten? A *Szeretetet, az Atya, a Fió Szeretetét a Szentlélekben.* A **kiválasztott ember** is Isten ezen szentháromságos Szeretetében részesül. Megmarad önálló lénynek, különálló akaratú rendelkező lénynek, de emberi akarata már teljesen egyesült Isten akaratával. **Nem kíván mást akarni, csak amit Isten akar.**

Mit csinál Isten? Mit tesz? Hogyan szeret? Szereti az Ő választottját. Isten szereti az embert, **az ember pedig szereti Istent. Ez a két szeretet egyesülése,** és pedig a Szentlélek által, Aki az első és a második isteni Személy szeretetét is egyesíti önmagában.

A lelki házasság imaszakasza is ebbe az egymásba való átalakulásra segít. Az a teljes önátadás, az az Istennel való szeretet-egység, amit a lélek-menyasszony itt a földi életben megélhet, **csak előképe annak a szeretetegyesülésnek, amelyet a lélek a mennyei hazában a Szentháromságtól kaphat.** Erre az isteni szeretetre azért lesz képes a választott lélek, mert isteni Jegyese képesíti őt rá. Az isteni Jegyes mutatja meg neki azt, hogy mint ember hogyan képes majd szeretni Istent. Mindezt ajándékba, vagyis kegyelemként kapja az ember. **Isten megajándékozza választottját az Ő isteni Szeretetével,** s az ember ezáltal az isteni ajándék által lesz képessé arra, **hogy viszontszerethesse isteni Urát,** mint ahogyan az isteni Vőlegény szereti az Ő kicsiny menyasszonyát. A matematika nyelvén talán mondhatjuk így: **közös nevezőre jut a végtelen nagy isteni Szeretet és a véges kicsiny emberi szeretés.** Megvan a szeretetazonosság, mert **Isten adja neki az Ő saját szeretetét, hogy azzal szerethesse az ember Istent.**

A mennyországi boldogságnak ez olyan nagyszerű megfogalmazása, amelyet kezdünk már egy kicsit megérteni. A mennyei valóságban ugyanis **még azt a nagy ajándékot is Isten adja az embernek, hogy az ember képes legyen Istent szeretni.**

A fogadott gyermekség kegyelme kiteljesedik a mennyei hazában, mert ott az Egyszülött Fiúban tudja a fogadott gyermek szeretni a Fiúval együtt a Mennyei Atyát. Ott az az ember, aki eddigi, földi életében igyekezett már magában diadalra juttatni a Lélek erejét, a Szentlélek stílusát, ettől **az isteni Szeretettől átvált ember lesz.** Emberi mivoltában **Isten Szeretete lüktet.** A kicsiny teremtmény, a választott menyasszony a szentháromságos egy Isten végtelen szeretetét képes befogadni, mert Isten így akarja, mert Isten ajándékozza neki önmagát.

A földi életben a lelki házasság imaszakasza még nem tökéletes. Majd a mennyei otthonba való bevezetésekor jut el arra a tökéletességre, amelyet Isten akar neki adni. Kimondhatatlan ez a szeretet, mert hiszen isteni mértékű, végtelen szeretés ez, de a véges teremtmény mégis be tudja fogadni. Talán így lehet megfogalmazni: nem baj, ha nem tudjuk kimondani. Az a nagy Valóság, a nagyszerű igazság, hogy **be tudjuk fogadni a Kimondhatatlant!**

Az ember itt a földi életben sem látja a saját gondolatait, de mégis tudja: ez az én gondolatom. Ez az ismeret bennem született meg. A mennyei hazában pedig az Istennel egyesült

lélek azt az Istent is láthatja színről-színre, Akiben az örök gondolat születik meg: A Fiú, a szeretett Fiú, a Szentlélekben szeretett Fiú. Mert Isten ad neki képességet erre a látásra. Amikor az ember ott, az örökkévalóságban már szemlélni tudja Istennek ezt a dicsőséges Lényét, akkor – ahogyan Keresztes Szent János mondta: – **már meg van részegülve a szeretettől**. Nem arra irányul, hogy ő mit fog kapni Istentől, mekkora nagy örök boldogságot; hanem **csak a szeretet önátadását akarja magából kicsiholni, vagyis hogy egészen átadhassa magát Istennek. Az az önzetlen szeretet**. Nem magán van a tekintete, hanem Istenén, az ő lelke Urán. Az az Isten, Aki *tekintetre méltatta* (vö. Lk 1, 48), és részesíti a szeretetében kicsi teremtményét, méltó arra, hogy ez a választott lélek-menyasszony magáról egészen elfeledkezve Istennek adja magát. Talán úgy is lehetne fogalmazni: az, ami eddig én voltam önmagamban, a mennyei valóságban már az is Istené lesz. **Isten él az emberben! A teremtésnek ez a célja, hogy a teremtmény mindent visszaadjon szeretetből az ő Teremtőjének**. A lelki gyermekségnek is ez az ajándéka, hogy Isten gyermeke egészen a Mennyei Atya életében bontakozzék ki. **Ne a saját feje szerint éljen, hanem Isten akarata szerint éljen!** A lélek-menyasszony is egész létével akarja viszontszeretni Istent, Aki őt annyira szerette, hogy a létbe szólította, hogy magáénak választotta, hogy az Ő belső szentháromságos életébe beleengedte.

Ez az a nap, amelyet az örökkévalóság napjának nevezhetünk, a teremtés nyolcadik napjának. Mert **Isten** hat nap alatt teremtette a Biblia tanítása szerint a világot és az emberiséget. **A hetedik napon megpihent, hogy az embert magához hívhassa abba az isteni nyugalomba, amely Isten élete az örökkévalóságban**. Az ember tehát olyan fölmagasztaltatásban részesül, amilyen **dicsőségben Isten részesíteni akarja őt**,

– ha mi emberek **befogadjuk** azt,

– ha mi emberek a Szűzanya módjára **szüntelen igent mondunk Istennek** (vö. Lk),

– ha mi **győzedelmeskedünk** a sátán, az e-világ és önmagunk vonzása fölött.

Ezért a *Jelenések könyvében* Krisztus Urunk beszél arról: *a győztesnek enni ad az élet fájáról, amely Isten paradicsomában van*. Megvalósul az, amit Isten a teremtéskor az édenkertben az emberre bízott (vö. Ter 1, 28). Az ember ott engedetlen volt, behalt. **Az ember itt engedelmes, és élni fog**. Isten az örök élet fájáról, vagyis önmagából ad enni, önmagával táplálja az embert. Ez az **Istenből való részesedés a paradicsomi állapot, a mennyországi boldogság**.

Érdemes tehát a *Jelenések könyvének* a második, harmadik fejezetét átelmélni, hogyan is részesíti az isteni Völegény az Ő választottját a szentháromságos egy Isten életében. **A csúcspont az, amikor a győzelmes menyasszonyt maga mellé ülteti az Ő királyi székébe**. A lélek-menyasszony királynői méltóságot kap. Istennel együtt abban a dicsőséges uralomban, a mennyei boldogságban is.

Érdemes tehát szüntelenül figyelni arra az isteni szeretetre, amellyel az Úr meg akarja ajándékozni az ő választottját, és képesíti is arra, hogy ember létére úgy szerethesse isteni Urát, mint ahogyan ő szereti kicsiny teremtményét. A szeretet kibontakozása ez. A szeretet-élet megvalósulása.

Befejezésül a 157. számú éneket imádkozzuk:

Szeretlek, szép Jézus, mert fölötté jó vagy,

Minden szeretetre, bizony, Te méltó vagy.

Jóvoltod és irgalmad a bűnöshöz oly nagy,

Gyarló kis szolgálodat, engemet el ne hagyj!